

John Edmiston

Hogyan viszonyuljon az egyház a homoszexuálisokhoz és a homoszexualitáshoz?

Minden bibliaismerő keresztyén számára kétségtelen, hogy a homoszexualitás egy utálatos bűn Isten szemében. A Rómaiakhoz írt levél első fejezetében található egy szomorú lista a korabeli pogány világ által gyakorolt bűnökről. A felsorolást pont ez a bűn nyitja meg: *„Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatta ki őket. Mint ahogy asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessel, ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt gerjedtek fel kívánságukban; férfiak férfiakkal fajtalankodtak, de el is veszik tévelygésük méltó jutalmát önmagukban.”* (Róma 1:26–27)

A „sodomizmus” kifejezés onnan ered, hogy Sodoma városában olyan mértékű volt a homoszexuális perverzió, hogy Isten kénytelen volt kénkőves tüzes esőt bocsátani a városra Ábrahám idejében (1Móz 19:4, 5, 12, 24). E kifejezés évezredek óta egyet jelent ezzel a rendhagyó istentelenséggel. A rómaiakhoz írt levél fent idézett részéből nyilvánvaló, hogy ez a bűn lényegében lázadás Isten ellen. Az „ok”, amiért Isten *„kiszolgáltatta őket szívük vágyai által a tisztátalanságnak, hogy meggyalázzák egymás testét”* az, hogy ők szándékosan *„a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett”* (Róm 1:24–25). Mivel ez a viselkedés alapjában inkább állati, mint emberi, a sodomaiakat a Biblia „kutyáknak” hívja. Figyeljük meg a Mózes idejében létrejött ótestamentumi teokrácia szigorú tiltását. *„Ne legyen szent helyeden parázna nő Izráel leányai közül, se parázna férfi [sodomai] Izráel fiai közül! Ne vidd a parázna nő bérét, se a parázna férfi keresményét [Károli szerint eb-bért] Istenednek, az Úrnak a házába, semmiféle fogadalom címén, mert mindkettő utálatos Istened, az Úr előtt.”* (5Móz 23:18–19) Abban pedig biztosak lehetünk, hogy ha abban az időben ezek a dolgok utálatosak voltak Isten előtt, akkor Isten napjainkra sem változtatta meg a rendigényét. Ugyanezek a kifejezések bukkannak fel a szent város leírásakor a Biblia utolsó fejezetében: *„Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba. Kívül maradnak az ebek, a varázslók és a paráznák, a gyilkosok és a bálványimádók, és mindenki, aki szereti és cselekszi a hazugságot!”* (Jel 22:14–15) Éppen ezért a sodomitákat – a varázslókhöz, a prostituáltakhoz, a gyilkosokhoz, a bálványimádókhoz és a hazugságot szeretőkhez hasonlóan – ki kell zárni a hívők közösségéből. Ha egy ilyen ember keresztyénnek vallja magát, de megmarad a bűnben, akkor ki kell zárni a hívők közösségéből, ahhoz az emberhez hasonlóan, aki apjának feleségével hált (1Kor 5:1). *„Most tehát azt írom nektek, hogy ne éljetez közösségben azzal, akit bár testvérnek neveznek, de parázna vagy nyereszkedő, bálványimádó vagy*

rágalmazó, részeges vagy harácsoló. Az ilyennel még együtt se egyetek... Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül!” (1Kor 5:11–13)

A homoszexualitásnak – az összes többi paráznasághoz hasonlóan – nincs helye Isten családjában. A szexuális perverziók genetikailag nem öröklődnek, hanem betanult viselkedésformák, tudatos bűnök. Még akkor is, ha a „melegek felszabadításának” modern képviselői ennek ellenkezőjét próbálják is elhíttetni. Ahogy az alkoholizmustól, vagy más testies bűntől nagyon nehéz megszabadulni, a homoszexualitás elhagyása is nagyon nehézé válhat azoknak, akik ebben a megkötözöttségben vannak. Isten azonban képes megszabadítani mindazokat, akik valóban szeretnének megszabadulni. Az egyházon belüli „hideg” keresztyének számára viszont fontos figyelmeztetés ilyen helyzetekben az a régi igazság, miszerint Isten „utálja a bűnt, de szereti a bűnöst”. A homoszexuálisok, akik hozzászórtak már az emberek lesajnáló pillantásaihoz, nagyon szeretnék, ha a társadalom elfogadná őket. Ez mégsem azt jelenti, hogy bátorítani kellene őket bűnük folytatására, mert ez könnyen az elkárhozásukat jelentheti. Inkább „be kell szeretni” őket Isten királyságába, hogy először megszabaduljanak Isten elleni lázadásukból, majd Krisztushoz jöjjenek üdvösségért és tisztulásért. Figyeljük meg, mit mond Pál arról, hogy lehetséges-e ez a szabadulás: *„Ne tévelyegjetez: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok nem fogják örökölni Isten országát! Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtetek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.”* (1Kor 6:9–11) Aki igazán megbánja és elhagyja a bűnét, azt szeretettel be kell fogadni a hívők közösségébe (vagy vissza kell fogadni, ha korábban kizárták), ahogy ez bármelyik bűnbánó és megtérő bűnösrel is történik. A Biblia ezt a példát adja a vérfertőző korinthusi esetében: *„Elég az ilyennek az a büntetés, amit a többség mért rá. Most viszont inkább bocsássatok meg neki, és vigasztaljátok meg, hogy a túlságos nagy szomorúság valamiképpen meg ne eméssze az ilyet. Ezért kérek titeket, tanúsítsatok iránta szeretetet!”* (2Kor 2:6–8) Manapság nagy a nyomás humanisták és liberalisták részéről, hogy a homoszexualitást elfogadható – vagy akár követendő – magatartásformának állítsák be. Ennek ellenére a Biblia kereken kimondja, hogy a homoszexualitás természetellenes és állati bűn, amit a keresztyéneknek el kell utasítaniuk. Azonban sose feledjük, hogy Krisztus az ő bűneikért is meghalt, ahogy a mienkéért is! Isten őket is szereti, és nekünk is azon kell lennünk, hogy Krisztushoz vezessük őket, hogy megszabaduljanak és megtisztuljanak.

Ford.: Molnár Csaba

**„Jézus nélkül
élni kemény
pokol, Jézussal
élni
gyönyörűséges
paradicsom.”
Kempis Tamás**

